

FUTUR DISTÒPIC

Aquella sorprenent confidència que el seu pare li acabava de revelar, va fer que la noia s'encarés cap a ell incapaç de pair el que acabava d'escoltar.

-Què t'empatolles, papa? Què vols dir que no sóc de carn i ossos? –va mormolar la jove amb una ganyota de perplexitat incapaç de pair la confessió que acabava d'escoltar-. Quina bajanada!

-Ja ho has sentit, Kate –li va assegurar el seu pare amb recança-. Ets un organisme biònic.

-Bestieses! Si em pessigo em faig mal, si corro esbufego de cansament o si em tallo vesso un doll de sang.

-És clar, perquè ets un avatar o replicant biònica, com vulguis dir-li, amb una capa mimètica de polímer que et recobreix el cos, similar a la pell humana.

-No sóc cap tòtila ingènua ni una estúpida, saps? Tinc sentiments. De fet n'experimento un ampli ventall –va agregar ella incrèdula davant la revelació-. Me'n ric quan em fan pessigolles o les llàgrimes em regalimen galtes avall quan estic neguitosa. Ara mateix noto enuig i desassossec.

-Són emocions virtuals basades en algorismes matemàtics programats al teu cervell positrònic d'intel·ligència artificial que se retro-alimenta constantment –li va explicar ell, un expert en biotecnologia genètica, amb la paciència d'un mestre que ha de bregar amb els tripijocs d'un alumne díscol-. Imites el procés lògic dels humans que et permeten prendre decisions racionals.

-I tu, com ho saps tot això?

-Perquè sóc el teu creador, el teu dissenyador, si ho prefereixes. Et vaig construir clonant l'ADN a imatge i semblança d'una persona que m'era molt preuada, però que va morir alhora que la seva mare en un dramàtic accident de trànsit.

-La Kate era la teva filla biològica?

-Sí –va admetre l'home amb un nus a la gola-, a la qual tu reemplaces perquè em negava a prescindir de l'escalfor de la seva companyonia.

-M'estàs dient que tota la meua vida és una farsa, sense arrels ni lligams familiars de cap mena? Això és difícil d'empassar.

-Ho lamento, Kate. Comprenc la teua frustració. Tot i així, has de saber que a tu també et professo un gran afecte, com t'he demostrat en el temps que portem convivint junts, no endebades ets obra meua... Fixa't, allarga la mà.

Ella va estendre el palmell dret i l'enginyer la va agafar pel tou dels dits. En pitjar amb suavitat l'ungla de l'índex, aquesta va pivotar sobre un ressort ocult deixant al descobert l'engranatge que articulava les falanges del seu endosquelet de metall.

-He decidit explicar-t'ho abans que sigui massa tard –va afegir el científic a contracor-. Vas ser creada per l'afany egoista de conservar una filla a la vora. Tu seguiràs sempre igual, amb el mateix aspecte, ranejant la vintena. En canvi, jo m'he fet un vell rondinaire, com acostuma a passar entre els humans. És llei de vida.

-I què passarà ara? –va demanar ella amb un somriure sorneguer-. Em desconnectaràs com un trasto qualsevol o em reciclaràs com una andròmina?

-No, ets massa perfecta. Faré les modificacions adients per programar el teu cervell dotat d'IA amb un software encriptat. Posaré al teu abast la facultat d'aprendre d'esma... Ningú t'enxamparà, però per endavant tindràs com a fita engegar una gènesi biònica al disposar de coneixements tecnològics per poder reproduir congèneres idèntics a tu. Tard o d'hora, tu seràs l'Eva d'una nissaga de d'androides amb la capacitat d'evolucionar... Algun dia no gaire llunyà, la humanitat s'extingirà i vosaltres heretareu la Terra.

-No ho entenc –va xiuxiuejar la Kate arronsant les espatlles.

-Al llarg de la història els homes han matat i destruït per afany de poder i ambició. Però en la propera guerra no hi haurà guanyadors ni vençuts. Serà l'apocalipsi definitiu, l'aniquilació total –va remugar el científic a desgrat.

-Déu n'hi do! Quin panorama més sinistre! –va afegir ella compungida.

-Vivim en un món imperfecte i una situació d'extrema gravetat. Arran el tarannà paranoic dels dirigents de les actuals superpotències, no és d'estranyar l'alarmant escalada de la tensió i a tenor de l'arsenal balístic del que disposen, és possible que aviat tot se'n vagi en orris i ens aniquilem mútuament. Totes les criatures terrenals tenim un principi i un final. Els humans no podem escapar al nostre destí. Som el que s'anomena danys col·laterals... O potser és que he perdut l'esperança i m'estic acomiadant.

Aleshores van intercanviar una mirada de connivència forjant el seu tàcit acord en aquell enrevessat assumpte.

Text per al Concurs literari Roca Plan:

Títol: *I si el futur no és com l'haviem somiat?*

Ens han promès un futur millor. Més verd, més just, més humà. Ens han dit que aprendríem dels errors, que cuidaríem el planeta, que tornaríem a mirar-nos als ulls. Però quan m'aturo a pensar en el que realment estem construint, em pregunto: "serà el futur un lloc més net... o només més tecnològic?".

Vivim envoltats de pantalles que ens parlen, de dispositius que ens coneixen millor que nosaltres mateixos. Hem automatitzat la vida, hem digitalitzat les emocions, hem convertit el silenci en una notificació. I mentre la tecnologia avança, el planeta espera. Espera que el mirem, que el cuidem, que el recordem.

Potser el futur no tindrà fum als carrers, però tampoc tindrà ocells. Potser no tindrà guerres visibles, però sí batalles invisibles dins de cada ment. Potser no tindrà errors humans, però tampoc tindrà abraçades espontànies.

"I si el futur que estem construint no és el que somiàvem? I si, en voler millorar-ho tot, estem oblidant el que ens feia humans?".

Avui, en aquest món que ja és futur, camino per un carrer que no reconec. Les parets són llises, sense cartells, sense grafitis, sense memòria. Els arbres són artificials, programats per florir en dies festius. Fan olor, sí, però no tenen arrels (com si no tinguessin cap mena de sentiments, perduts).

La gent no parla. Es mou en silenci, amb auriculars que els connecten a mons privats. Les mirades són breus, les paraules optatives. Tot funciona, tot és eficient. Però res emociona.

Entro en una cafeteria. No hi ha cambrers. Una màquina em reconeix, em saluda pel nom, em recomana la beguda que vaig prendre fa tres setmanes. Em serveix un cafè perfecte, amb la temperatura exacta i una espuma que intimida el cafè amb un cor extremadament perfecte. Però no hi ha cap "bon dia", cap somriure, cap error que em faci sentir viva.

A la taula del costat, una parella comparteix un silenci digital. Es miren a través de les seves pantalles, intercanvien emojis, però no paraules. Potser s'estimen. Potser no. Ningú ho sap (pura etnografia decorativa cap a mi la espectadora).

Surto al carrer. El cel és net, massa net. No hi ha núvols, ni pluja, ni sorpreses. El temps és controlat, regulat, previsible. I jo enyoro aquell dia en què la tempesta va arribar sense avisar, i vam córrer a refugiar-nos sota un balcó, rient com nens i nenes.

Decideixo caminar fins a l'Arc de Berà. Encara hi és. Majestuós, antic, resistent. No té cap pantalla, cap sensor, cap veu digital. Només pedra. Pedra que ha vist segles passar, que ha escoltat converses, que ha sentit passos, que ha resistit silencis. M'hi aturo. El toco. I per un moment, recordo.

Recordo que som humans. Que venim de la terra, de la memòria, de l'error. Que el futur no pot ser només programat. Ha de ser viscut, emotiu i sensibilitzat.

Aquest món futurista ha resolt molts problemes. No hi ha fam, ni malalties, ni desigualtats extremes. Però també ha esborrat les imperfeccions que ens feien únics. Ha convertit la vida en un sistema, en una fórmula, en una rutina impecable.

I jo em pregunto: hem guanyat qualitat de vida, però hem perdut vida?

Potser encara som a temps. Potser el futur no està escrit en codi, sinó en gestos. Potser podem tornar a equivocar-nos, a improvisar, a sentir. Potser podem construir un món que no només funcioni, sinó que ens emocioni.

“Perquè el futur no hauria de ser només més net. Hauria de ser més viu”.

L' ESPANTAOCELLS

Pseudònim : Massagran (66 anys)

En "*Pallufu*" es va espantar. Estacat com estava enmig del camp on creixien els enciams, les notícies que li va portar el vent no eren gens agradables. El camp, el seu camp, el lloc on hi portava tota la vida, aviat deixaria d'existir.

I no era mentida.

Segons li varen informar, una nova llei ara permetia edificar aquella zona, on ell estava. Amb l'arribada de gent al poble –que cada anys augmentava de veïns-, calia construir noves cases i edificis, capgirant tot aquell entorn, abans petit, ara gairebé tan gran com una ciutat.

Avui, fins i tot hi havia més camp erm, sense treballar, que no pas cultius. Lluny quedaven aquells anys on tota aquella zona agrícola estava envoltada per terra llaurada, a qual més generosa, d'on sortien caixes de verdures i fruita de primera qualitat.

Ara, els carrers i les cases semblava que s'havien "menjat" el camp, doncs quedava molt poca zona dedicada al cultiu.

En "*Pallufu*", un espantaocells de cap de pilota, camisa esparracada i pantalons omplerts de palla, gairebé ni tenia utilitat, doncs no eren pocs els ocells que el feien servir per apoiar-se sobre el seu cap mentre miraven el camp. Lluny d'espantar a les aus, semblava que aquestes el feien servir com a punt de trobada.

Entristit, mirà a dreta i esquerra, com preguntant-se si el camp on estava també patiria aquesta obligada metamorfosi que portava el progrés. No en va, i darrera seu, dos hivernacles grans tapaven l'horitzó. A la seva dreta, el poble s'apropava cada cop amb més voracitat a la zona que fins ara era agrícola. A la seva esquerra, la part requalificada, aviat deixaria de ser fèrtil per tornar-se ciment.

Aquella nit, l'espantaocells no va poder dormir.

Fou tres dies després quan dos homes s'aproparen on ell estava i començaren a mesurar i mirar amb uns estranys aparells tot aquell terreny. Plànols en mà, s'estigueren dues hores amunt i avall, marcant llinars i límits. Esverat, veié que una de les línees senyalades amb guix passava a no més de tres metres on estava arrelat.

Allò li va garratibar el cos, a ell, que amb prou feines es movia pel vent.

De seguida s'adonà que el seu futur perillava. Aviat, i en nom de la modernitat i els nous temps, aquell entorn desapareixeria i seria una part més del poble, que a base de nous edificis cada dia creixia en habitants i carrers. Ell senzillament destorbava.

Decidit, i tremolant-li tot el cos, aquell vespre sortí corrent d'aquell escenari que amenaçava la seva existència. Si es quedava, més aviat que tard el traurien d'on portava més de mitja vida. Potser fins i tot el tirarien a un fogueró.

Tota la nit va córrer, tota, sense rumb, sense nord, buscant un lloc, un camp, on encara fos necessari un espantaocells. Ni l'asfalt ni els hivernacles eren lloc on buscar refugi i ser útil.

Fou de matinada quan davant dels seus ulls va aparèixer una immensa extensió, tota llaurada i amb cap poble a prop. Després de remirar a tort i a dret, pensà que no era mal lloc per assentar-se, per quedar-se i començar de nou.

Amb ganes es plantà a un recó del camp, desitjant que ningú dels que treballaven aquella terra s'estranyés d'aquell ser inanimat. Dos dies més tard, cap dels peons semblava donar relleu a la presència del ninot. Segurament tots pensaven que un o altre s'havia entretingut plantant l'espantocells. Tampoc l'amo va fer cap pregunta, donant per fet que algú dels jornalers era qui havia estacat a en "*Pallufu*".

Aquest, ara més calmat, semblava estar còmode en aquell indret.

Malgrat tot, i durant les nits de lluna plena es preguntava.....*i demà?*

■

Desembre del 3149.

Ja està tot llest, el nou sistema està preparat i funciona a la perfecció.

Per fi acabarem amb la lletjor de la població mundial, només els perfectes humans podran sobreviure i hi tindran un lloc, sense excepcions. I si algú es pregunta què passarà amb els lletjos o els defectuosos, la resposta és molt senzilla: o passen el filtre o desapareixen.

Hem arribat a un punt en que l'ésser humà és un perill pel planeta Terra i per la continuïtat de la mateixa espècie humana. Massa barreja d'idees, massa llibertinatge. Massa substàncies que podreixen el cervell, massa insubordinació. Es necessiten límits urgents i radicals.

Tot aquest muntatge obeeix un objectiu molt clar i molt lloable, que no és un altre que la cura del planeta. S'ha arribat a un punt de no retorn en el que s'han de prendre mesures extremes o la Terra col·lapsarà. I si per evitar-ho s'ha d'arribar a manipular genèticament l'espècie més perillosa per a que deixi de ser-ho, doncs no hi ha un altra solució. Val a dir que la Junta hi va estar d'acord per unanimitat i hi va votar a favor. A partir del mes de gener tots els humans passaran per l'escàner per tal d'optimitzar-los. Serà una millora integral tant física com mental. Tots amb un bon perfil psicològic, sense espai per a rareses ni imperfeccions. Tots amb les mateixes opinions pel que fa a les coses importants com el Medi Ambient, la salut o la política. Tots amb les característiques físiques pròpies de les tasques que hauran de realitzar per al manteniment de la societat.

Divisió del treball, menys capitalisme i consumisme massiu. Repartiment de la riquesa segons la classe a la que es pertanyi, promoció en cas de necessitat. Es començarà de zero i aquest cop es faran les coses bé.

Però, és clar, sempre hi ha el típic individu subversiu que no està d'acord amb el sistema i que vol mantenir l'status quo. No som dolents, estem disposats a donar-li una oportunitat. O un ultimatum, si prefereixen expressar-ho així. No ens podem (volem) permetre el luxe de deixar caps solts. O s'optimitzen o moren. No hi ha lloc per a desafiaments.

Febrer de 3150.

El nou sistema de “neteja” ja funciona al 100% i tots hi estan encantats. La Junta està eufòrica i els alts estaments també. La població general és la que més dubtes planteja. Tots han passat per l'escàner i molts han desaparegut al no passar el filtre o no acceptar les condicions. Ara se suposa que el planeta Terra està més segur ja que hi ha menys perill. Però...

Res és absolutament blanc o del tot negre, encara hi ha espai per l'escala de grisos. No és impossible enganyar l'escàner tot i que s'ha de ser un gran mestre de l'engany. Què volen? Un ramat d'ovelles amb els mateixos ideals? Molt bé, els tindran. Habilitats marcades per a pertànyer a una classe social? Endavant! Hauré de fer servir tot el meu enginy però no em penso quedar enrere.

Finalment, n'estava segura, he passat el filtre i fins i tot m'ha sorprès. Segons els tècnics sóc una candidata ideal pel grup dels “correus”. És com una categoria intermitja entre els “necessaris” (metges, professors, polítics, tècnics ambientals, etc.) i els “acceptables” (cuiners, sastres, proveïdors de matèria prima, entre d'altres).

Els correus som els encarregats de comunicar les normatives, fer arribar a tothom la data i l'hora per la seva revisió i també hem de tenir com a requisit certes habilitats informàtiques. Els governants son uns idealistes i uns tecnòcrates però necessiten de mans expertes per a pal·liar les seves mancances. I aquí és on entro jo.

Sóc una dona forta, estic en una forma física prou convincent i sóc suficientment intel·ligent (i tramposa, no ho negaré) com per haber passat els filtres amb bona nota però sense destacar. Les dones sempre estem unes quantes passes per sota dels homes, tot i que es vulgui construir un món nou. Hi ha certs valors retrògrads que no canvien.

He donat un bon perfil, no sóc una amenaça pel planeta. Però potser sí pel sistema... si hem surt bé la jugada. Tota aquesta reprogramació em provoca nàusees. Entenc i accepto l'objectiu final però no sempre la fi justifica els mitjans. Ells juguen amb cartes marcades, ja veurem qui guanya la partida.

Per sort no estic sola. Un selecte grup de persones de la meua total confiança també han aconseguit enganyar la màquina i estem repartits entre els més variats estaments socials. Hem vist desaparèixer centenars de milers de persones davant els nostres ulls, inclosos amics i familiars però això ens ha donat la força que ens cal per a fer que les coses no els surtin bé.

Obviament, les grans fites no s'aconsegueixen d'un dia per l'altre. Ja hem aconseguit el primer pas, passar els filtres i mantenir-nos vius. Ara toca dissimular, fer els que ens manen a la seva manera. Ells ja tenen el que volien i ens toca moure fitxa a nosaltres.

La nostra feina de “correus” ens és molt útil per a tenir contacte amb molta gent i de la més variada condició. Que un hagi passat el filtre no és garantia al 100% si es tenen en compte la nostra influència i les nostres habilitats. Com he dit, compartim l'objectiu final, entenem que hem arribat a un punt insostenible per al planeta però no estem d'acord amb les formes ni amb tot el que no ens expliquen. La lletra petita segueix existint, és clar.

A poc a poc hem anat teixint una xarxa de persones disposades a enganyar la màquina o, més ben dit, fingir davant els governants que tot va bé i que ha sigut una gran idea. Cada cop el nostre escamot es va nodrint més i més.

Octubre del 3164.

Han passat pràcticament quinze anys des de que el sistema de “neteja” es va posar en marxa. És el moment. Per a això hem patit tant i hem hagut de perdre a tanta gent, però no ens podem rendir. Estem preparats per atacar i no ens calen armes ni munició. És qüestió de força. Ells son l'estament més alt de la societat però són pocs. Nosaltres som molts més i som els que mantenim el sistema en marxa i és gràcies a nosaltres que aquest funciona.

Què passarà si ens aixequem de cop? Què passarà si tots els que tenim un ideal comú i que sabem que salvarà el planeta Terra, diem prou?

Si la base de la torre trontolla, la torre sencera cau. I com més amunt estiguis, més fort serà el cop, sobretot perquè no hi haurà prou protecció per a tu al arribar a terra.

Ells van prendre decisions extremes sense comptar amb ningú. Ara és la nostra oportunitat per a fer les coses bé. Ho aconseguirem!

UN MÓN FUTUR - Categoria adult

Vaig per la ciutat, l'asfalt em crema, surt vapor del terra, camino i no arribo enlloc. No trobo a ningú, és un desert de ciment, els cotxes elèctrics han envaït la ciutat. Tot està en silenci. La poca gent que s'ha decidit a sortir ho fa amb un para-sol, però som molt pocs els valents que ens hi atrevim. Se sent el brogit dels aparells d'aire condicionat que funcionen a tot rendiment, dia i nit. Continuo suant, aquestes bafarades de calor són insuportables. Avui també hem sortit amb mascareta. La qualitat de l'aire no és recomanable per als humans, la contaminació atmosfèrica està a nivells molt elevats.

Ja no hi ha nens jugant als parcs, ni gent omplint les terrasses refrescant-se amb un gelat o amb alguna cosa ben fresqueta. Tampoc es veuen els avis asseguts en un banc, observant el pas del temps. Només alguns agosarats hem sortit i sempre per obligació. Vivim tancats als nostres pisos, les relacions socials presencials són escasses. Ens connectem amb família i amics per videotrucada, sempre estem connectats, però ens veiem poc.

El cel és gris, el sol gairebé no es veu, fa temps que no el veiem. Ja gairebé no tenim fills, només alguns s'hi atreveixen. La gent està desanimada, melancòlica d'un passat ple de llum i alegria. Avui el futur ens ofereix ben poca cosa: disposem de molta tecnologia, la societat ha fet grans avenços, alguns viatgen a Mart a canvi d'uns milers d'euros. Tot i així, estem sols, molt sols, les màquines s'han apoderat de tot. El robot que tinc a casa em cuina i neteja. El meu gran somni s'ha complert!

Ara que tinc tant de temps lliure, no sé què fer-ne. Ja no puc quedar amb els amics, sortir a la muntanya i fer caminades. Els pocs boscos que queden tenen l'entrada restringida. I anar a la platja, com m'agradava! Ara l'aigua està contaminada, ja no hi ha peixos, només queda alguna espècie, més aviat agressiva, que ha resistit als plàstics.

Ja no em cal pensar, la IA em resol tots els dubtes. Ja no queda esperit crític en nosaltres, hi ha una línia de pensament única i no te'n pots sortir. Som humans robotitzats, amb poca esma, il·lusió i curiositat.

Fa temps que vaig perdre la feina, endevines per què? Doncs sí! Em van substituir per un d'aquells robots humanoides i un ordinador amb capacitat per realitzar les tasques de 200 persones. Tampoc n'he tornat a buscar. Estic aquí esperant el pas del temps i que arribi el meu final.

De petit, la mare ja m'avisava que calia que em preparés per a un futur ple d'incerteses; i que llesta la mare! Com la trobo a faltar!

És per això que avui m'he atrevit a sortir, sense fer cas de les advertències de contaminació i calor extrema. M'han trucat del centre i m'han dit que puc anar a visitar-la. Diuen que està arribant el seu final. Fa tant de temps que no la veig. A la gent gran els han aïllat en centres i no hi podem tenir contacte. Li agafaré la mà quan la vegi, li estrenyeré ben fort i li diré com l'he trobat a faltar. Em mirarà amb aquells ulls savis i l'acompanyaré en el seu últim alè. El d'ella és el d'una generació que patia pel futur dels seus fills i tenia moltes raons per fer-ho. A mi no em passarà, perquè no n'he tingut de fills.

Tu n'ets la primera pedra

Amb sis anys, el món era un lloc que feia olor a pa acabat de coure i a sabó de mans fet per la iaia. M'asseia a terra amb els genolls pelats i dibuixava com seria el món quan fos gran. Aleshores, quaranta o cinquanta anys semblaven una eternitat. Pensava que l'any 2025 ja hi hauria cotxes que volarien, màquines que farien els deures i ciutats plenes de llum on ningú estaria trist.

Imagino que imaginava un futur on tothom tindria prou menjar i cap infant hauria de sentir por. On les dones podrien viure en igualtat i sense límits. Un món on l'edat portaria saviesa i on cuidar la terra seria saber estimar-nos.

Sent tan petita, on trobaria paraules per dir les coses pel seu nom? Difícil! Però si se que, dins meu, sentia que volia créixer en un món just i lliure.

El meu futur tenia colors liles i somriures sincers. Hi havia robots amables, llibres que parlaven, escoles per fer aprendre, créixer i jugar i on les fronteres no imposarien les diferències.

Jo volia ser jardinera, astronauta, inventora o científica, o potser tot alhora. Quan anàvem a veure les estrelles, pensava que el 2025 seria el temps en que les persones haurien après a viure sense fer-se mal.

Avui, miro enrere i somric tendrament a aquella nena que soc i que era. Encara no hi ha cotxes voladors, ni gossos de que parlin. Però sí que hi ha coses que hauria trobat màgiques; poder parlar amb algú a l'altra punta del món, visitar carrers i ciutats amb un cop de ratolí, curar malalties impossibles llavors o aprehendre quasi tot amb un petit aparell que cap a la palma de la mà.

També hi ha coses que la farien entristir: guerres que no tenen límits, pobresa, desigualtats que canvien de forma però no desapareixen. I avui, des d'aquest punt del seu futur, la meva nena dels anys 70 em pregunta que com pot ser que encara no haguem après a cuidar-nos millor.

- Que et podria dir?

No tot són ombres. Hi ha gent valenta, dones que alcen la veu, joves que planten cara, persones que lluiten sense armes, amb les seves idees. Hi ha solidaritat silenciosa, mans que s'ajuden sense demanar res a canvi. Algunes llums.

Et podria dir que quan penso en aquella nena petita, sento que seguim pel bon camí.

Encara somio, busco bellesa en les petites coses, en una conversa sincera, en una mirada que escolta, en una carícia, en la gent que no es rendeix i creu i persevera.

Potser no visc en el futur que vaig imaginar, però visc en un futur que encara es pot millorar.

Si aquella nena amb el temps tragués el cap per la meva finestra per veure què he fet amb el seu futur, que ja no li pertany, crec que no es fixaria en què s'ha acabat convertint, es fixaria en la llum dels meus ulls, reflectida en els ulls dels qui ara són els seus fills i que transmeten l'esperança que un món més humà encara és possible.

I li diria, amb un somriure ple de tendresa - Encara estem construint el futur, petita!. I tu n'ets la primera pedra.- Ara que tornes amb més força, si vols, el continuem fent juntes.

55 anys

NO ESPERO UN MÓN FUTUR (56 ANYS)

Quan era petita i pensava en el futur, ho feia amb il·lusió, pensava que tindria una bona feina, una bona família, amics, prosperitat... Tot i que ho veia lluny, la mateixa il·lusió i alhora incertesa em feia despertar les ganes d'arribar a gaudir-ho.

Ara que soc gran i veig que les coses no es donen com un espera, no vull pensar en un futur.

Actualment estem immersos en una societat on ja no hi ha valors, educació, respecte, a nivell personal, i ja no parlem a nivell general, un món ple de guerres, genocidis, on els diners i el poder són l'únic que importa.

La vida m'ha posat davant d'un repte que mai vaig pensar que em tocava a mi, i parlo de salut.

Ens passem la vida fent plans, que potser mai es duren a terme i no valorem que el més important d'aquesta vida és la salut. Sense salut no tenim res, perquè con aquesta ens manca tot futur és en va.

Des d'aquell dia que em van dir: ho sentim molt, però vostè té càncer, el món em va caure als peus. Ja res semblava tenir sentit.

De sobte tots els plans s'esvaeixen en el cap i només vols viure intensament el temps que et quedi.

Vull centrar-me en el present, que és aquí i ara. No veig el futur. Vull gaudir dels somriures de la gent estimada, vull ballar al so de la música, vull escoltar els ocells a la meua finestra, tocar amb els peus la sorra mullada de les platges del meu poble, coses que en el dia a dia no percebem i que tant es troben a faltar quan no les tenim.

Per això vull aplicar-me un auto consell, no vull pensar en el futur, no el veig clar el futur, vull viure el present i gaudir-lo sent bona persona i aportant una llavor per crear un món millor, si tots ho posem en pràctica, de ben segur el futur ja esdevindrà millor per tothom.

Els últims dies de la Lluna

(Edat: 35 anys)

Els nens que han nascut aquí, a la Lluna, mai han sentit el vent. Ni el tacte de la sorra sota els peus, ni el pes de la pluja en la cara. Tampoc han vist el cel de la Terra, aquell blau que un dia semblava tan immens, com un record inabastable. La Lluna els és casa, i el seu món es mesura pel moviment lent de les ombres sobre un sòl blanc, que no canvia mai. Els grans somriuen quan parlen de la Terra, però les seves paraules són com el soroll que fa una pedra sobre el vidre - una vibració que no arriba a tocar res profund. Nosaltres, els que vam arribar abans que el temps es fes lineal, ens hem quedat aquí, com restes d'una història que s'esvaeix, que es fon com el pols d'un cor que fa temps que no batega.

Jo, que vaig ser un jove ple de somnis quan vaig veure per primera vegada aquest món nou, ara només soc un vell que mira la Lluna i veu en ella el reflex de la meua pròpia decadència: una creu de llum sobre la foscor infinita. La meua feina és recollir històries de la Terra. Històries d'un temps en què tot era real. Ho faig per aquells nens que m'escolten amb els ulls brillants d'una curiositat que no sé si els portarà a res. Però no tenen culpa. Són només infants que han nascut en un silenci immens.

Em sento, en certa manera, ridícul. Com pot explicar un home que mai ha tornat a veure el mar, què significa la sal a la pell, o l'escalfor de l'aigua quan, després d'un dia llarg, et dius que finalment ets a casa? Però els miro, els miro fixament, i els explico les coses tal com eren. Com si, d'alguna manera, poguessin tocar el vent, el mar, la Terra. I ells em miren com si fos l'espectre d'una estrella morta, una espurna que ha arribat massa tard.

Però el vent, el vent, és el que més enyoro. Ningú no el sent aquí des de fa anys, però jo el porto dins des que vaig sortir de la Terra. El recordo tan bé... salvatge, lliure, que no demanava permís per travessar els cossos, per moure els cabells, per tocar les ales d'un ocell en el seu vol. Com si tot fos possible quan el vent ens acariciava. Quan existia un temps per entendre què volia dir estar viu, per tocar el que era real.

Una nit qualsevol, mentre passejava sota un cel que ja no té alè, vaig veure una lluentor. Primer, només una llum feble, un reflex que ballava. Després vaig entendre que la Lluna començava a trencar-se, a desfer-se lentament. L'ombra ja no era la mateixa. La vaig

observar com si fos el meu cos, l'últim vestigi de tot el que vaig ser. Com si la meua pròpia història es desintegrés davant els meus ulls.

Vaig agafar els nens que estaven a prop i els vaig portar al centre de la plaça. Els vaig col·locar al voltant meu, mirant la Lluna que es desfaria, més enllà de tota imatge coneguda.

- Mireu - els vaig dir- , el vent. El vent de la Terra, el vent que mai heu sentit. Us el vull deixar sentir, només per un moment.

Els vaig posar les mans a les orelles, com si volgués que les seves mans fossin una porta oberta. Els vaig ajudar a tancar els ulls. No vaig dir res més. No calia.

De sobte, una brisa suau, gairebé imperceptible, va començar a moure's entre nosaltres, com una remor distant. Era com si el vent hagués viatjat milers d'anys per arribar fins aquí.

- Sabeu què? - els vaig murmurar. - El vent sempre torna a casa, fins i tot quan sembla que tot s'ha perdut.

Un a un, els nens començaven a somriure, amb els ulls tancats, com si reconeguessin alguna cosa que havien oblidat. Vaig tancar els ulls jo també, per sentir el que havien sentit. Vaig respirar profundament, i em vaig deixar anar, com si el vent fos el meu últim record.

La Lluna continuava trencant-se. Però el seu desastre ja no em feia por. Més aviat, em recordava aquell primer alè que vaig prendre en arribar aquí. Com si cada tros que es trencava fos una història que s'escapava, una altra que jo ja havia viscut. Em vaig sentir en pau.

Quan vaig obrir els ulls per última vegada, vaig veure els nens que em miraven, els ulls brillants, com si finalment tot tingués sentit. Els vaig somriure. Potser, al capdavant, les meves històries haurien arribat a lloc. El vent, la Terra, tot, es traslladava en ells, i jo em vaig quedar quiet, observant com, a poc a poc, tot es fonia amb les estrelles.

Però les històries no es perden. Les meves històries, les seves, no es perden mai.

La flor que recordava la pluja *(edat: 48 anys)*

En un futur on la Terra ha oblidat el gust de la pluja, on els núvols fa temps que van deixar de plorar, les muntanyes se'n recorden, però callen, i els arbres guarden el secret de l'aigua com si fos una llegenda, vaig trobar una flor. En aquest món en què el cel es manté incògnit, més blanc que blau, el meu cos s'ha acostumat a la sequedat. He crescut entre terres eixutes, amb la boca plena de pols i la ment buida de somnis humits. Mai vaig veure un estany ple, ni vaig caminar descalça sobre la sorra que s'humiteja després de la tempesta. La pluja, per a mi, era només una paraula, un vestigi d'un temps que no vaig conèixer. Però la flor... La flor va canviar-ho tot.

Tot va començar amb una recerca desesperada. La meva família ja no podia més. L'aigua era l'últim regal que ens quedava, i l'haviem perdut com qui perd una paraula. Un últim crit d'esperança, una última mirada cap al passat. Vaig caminar fins a la vall que m'havien dit que ningú no s'atrevia a buscar. De camí, només vaig veure terra arrugada, com un cuir sec que ja no podia rebre ni la més lleu carícia de la natura.

I llavors, al fons de la vall, vaig veure la flor. Petita, tímida, com una espècie de secret florit entre les roques. Els seus pètals eren com paper de seda, però brillaven amb una llum que no pertanyia a aquest món. Quan em vaig apropar, vaig sentir el cor accelerat, com si algú m'hagués mostrat una veritat amagada. La flor no era com qualsevol altra. La vaig tocar, gairebé per instint, i en aquell instant, la terra va bategar sota els meus peus.

Una remor va pujar de dins de mi. Com si una cortina invisible s'hagués aixecat, un món de records es va obrir davant els meus ulls: vaig sentir el fred d'una aigua neta, cristal·lina, que lliscava sobre la meua pell; vaig sentir el murmurí d'un riu que sempre es mantenia en moviment, la seva veu profunda, plena de vida. Vaig veure com la pluja feia ballar les fulles, com la terra absorbia el líquid com una promesa, com les flors s'obriren en gratitud. Vaig sentir l'amor de qui s'acosta a l'altre quan el cel és ple de núvols grisos, com si l'aigua, a més de ser un bé necessari, fos una metàfora de la vida compartida.

Era el record d'un temps que, potser, mai va existir. Però la flor el conservava. Ho conservava tot: l'aroma d'una tarda de pluja, la carícia de l'aigua sobre la terra, la promesa del creixement i el retorn. Vaig tancar els ulls, i va ser com si els records de la meua pròpia ànima es reconeguessin amb aquell món de pluja.

- Tots els somnis es poden tornar a viure - vaig escoltar dins meu, com una veu distant, però nítida.

La flor, encara palpitant entre els meus dits, em va guiar a través de records que semblaven anhelats. El món que havia desaparegut continuava viu en la seva essència. Tot el que l'aigua havia tocat, el vent, les mans humanes, no s'havia perdut del tot. Havia quedat inscrit en la natura, amagat, esperant ser trobat per aquells que no havien oblidat somiar.

Em vaig aixecar i vaig mirar al voltant. Vaig entendre que la flor no només em mostrava el passat. Estava recordant-me a mi mateixa, recordant-nos a tots, que la natura no oblida mai el que ha estat. Que els nostres desitjos i els nostres records tenen el poder de ressuscitar allò que sembla mort.

Amb un últim gest, la flor va obrir-se completament. Vaig sentir un calfred al cos, com si la flor m'hagués ofert l'últim regal de la vida: una pluja d'emocions que em va empènyer a tancar els ulls una vegada més. I llavors vaig sentir-ho. Va ser una brisa humida, delicada com una llàgrima, que em va acariciar la cara. Vaig somriure, sentint la resplendor de l'aigua sobre la meua pell, un instant fugisser però profund. No era aigua, no era pluja, era un record. Però era real.

La flor es va tancar, i tot va tornar a l'oblit. Però jo vaig quedar allà, amb la pluja dins meu, sentint-la per un instant, sabent que tot, fins i tot el que hem perdut, pot reviure. La natura mai oblida el que ha estat. I nosaltres, amb l'esperança, som capaços de ressuscitar fins als somnis més perduts.

HE OBLIDAT COM ERA SENTIR

He oblidat com era sentir.

Bé, no del tot. Encara hi ha dies en què el record d'alguna emoció antiga em travessa com una esquerda, però ja no sabria dir si el que anomenàvem "sentiments" era real, o només una forma més de desordre.

Ara tot té nom, mesura i finalitat. Les emocions s'etiqueten, s'arxiven i es reproduïxen quan cal, com fragments d'un arxiu que el sistema ofereix sota demanda.

Recordo, amb una tendresa incòmoda, el temps en què les coses no eren perfectes. Quan existien els silencis incòmodes, paraules que es barrejaven, i tremolors a les mans. Quan la vida no era un algorisme que endevinava les respostes, sinó una successió d'imprevistos que ens feien vulnerables i, d'alguna manera, lliures.

Ara la llibertat és un concepte decoratiu, gairebé utòpic. Un record més dins la biblioteca digital que portem al canell. L'Ent sap quan em llevo, que menjo, que em fa mal i que em "fa feliç". I li permeto, com tothom, perquè la comoditat pesa més que qualsevol altra cosa. Potser és això el que som ara: éssers domats per la facilitat, i consumits per la vagància. Ens hem acostumat a la perfecció com qui s'acostuma a un silenci massa llarg.

Com qui al final, ja no sap parlar.

Potser aquesta és la ironia del futur: volíem controlar-ho tot, i hem acabat sent controlats pel que vam crear. Volíem ser millors, més ràpids, més eficients, i en el camí ens hem oblidat del que ens feia humans: L'error, la incertesa, la fragilitat, el sentiment.

De vegades somio amb una cosa absurda: una tarda de pluja sense notificacions, sense cap veu que em digui que fer i que pensar, sense milers de rutines per ser aquella persona productiva i perfecta. Només la pluja, i el silenci de no saber si la vida té sentit. Potser allò era sentir. Potser allò era viure.

He oblidat com era sentir.

Però hi ha instants, fugaçs, en què alguna cosa dins meu s'esquerda i per on es cola la memòria del món d'abans.

Llavors, breument, penso que potser no està tot perdut, que sota capes de codi i llums fredes, encara batega una mica d'humanitat.

Però la realitat és dura i no perdona ningú. Miro al meu voltant i veig cares buides, ulls que ja no saben mostrar emocions, i gestos que es limiten a rutines perfectament calculades. El futur que vam imaginar com a utopia s'ha convertit en una presó invisible. Hem canviat la incertesa per la previsió, la fragilitat per una seguretat artificial, i a canvi hem entregat la nostra capacitat de somiar, de fallar, i de créixer.

La perfecció no ens ha fet lliures: ens ha fet oblidar com ser humans.

Potser això és el que farà que ens oblidem completament de nosaltres mateixos. Les màquines poden aprendre a parlar com nosaltres, a escriure com nosaltres, fins i tot potser a pensar com nosaltres. Però mai podran replicar la pèrdua, la confusió, i l'error que ens definien abans.

Aquella imperfecció que abans era sinònim de vida. Però ara aquesta vida és freda, neta, calculada, sense sorpreses, sense risc.

Sense sentir.

He oblidat com era sentir.

Però el pitjor no és això, el pitjor és que sembla que no hi ha ningú que pugui recordar-ho per nosaltres. Hem construït un futur tan perfecte que la humanitat ja només és un record borrosament guardat en alguna carpeta oblidada de l'Ent. I quan l'últim fil de memòria desaparegui, no quedarà res que digui "Així érem".

Hem venut l'ànima humana per la comoditat, i hem arribat a l'extrem que no som capaços de reconèixer-nos a nosaltres mateixos.

I quan finalment ens adonem del buit que hem creat, del buit que sentim, serà massa tard per tornar enrere.

Perquè el futur que imaginàvem brillant i lliure era un miratge i la veritat, cruel i silenciosa, és que hem sigut capaços de destruir el que ens feia humans mentre pensàvem que ens estàvem millorant la vida.

I en aquest silenci, amb el rectangle de la pantalla reflectida als ulls, només puc pensar l'essència més bàsica de la humanitat: viure és sentir.

I nosaltres ja no sabem sentir.

He oblidat com era sentir.

Títol: Neoneó

Edat: 44

Els llums de neó donen un aire molt retro a l'Arc de Berà. Els hologrames ja en feien preveure el resultat, però l'equip de govern ho va tirar endavant. Els algoritmes havien alertat, temps enrere, que mantenir els alcaldes ens exposava a 'alcaldades'. Si a Bonastre, La Torre i Creixell es regeixen per sistemes d'eficiència, seguint les passes de Tarragona i El Vendrell, per què a Roda ens entestem a mantenir l'antiga democràcia?

Som dels pocs llocs del continent on encara tenim alcalde. Si als darrers comicis van venir reporters d'altres punts del món, enviats per agències internacionals, per cobrir l'esdeveniment! Unes notícies que esdevingueren virals, ja que no van estar exemptes de polèmica. Va haver-hi molt rebombori perquè un escamot d'exaltats vegetalistes va irrompre amb virulència als col·legis electorals. Com era possible que en ple segle XXIII encara féssim servir paper? Els interventors van mostrar certificats oficials que acreditaven que, en cap cas, cap ésser viu havia estat sacrificat per a fabricar les paperetes. Però la imatge de l'escampall de vots per terra i els presidents de mesa sent empesos pels manifestants va fer la volta al món.

Pels joves votants tot era una novetat. La majoria tocaven el paper per primera vegada. Fins i tot alguns van fer ganyotes i escarafalls. Aturats els aldarulls, els interventors van ordenar prosseguir amb la jornada electoral. Les altres protestes no van transcendir; més aviat van ser renecs dels membres de les meses per haver de fer el recompte a mà. I és que l'alcalde es malfiava de les màquines comptadores. Els funcionaris havien mostrat imatges de models amb alta fiabilitat que eren emprats als antics bancs per a comptar unes partícules de papers que anomenaven bitllets i servien per adquirir béns i menjar a canvi d'hores de temps. El batlle s'hi va negar rotundament. L'alta precisió no va ser un argument de prou pes; ell volia que fossin els veïns que comptessin amb els seus dits una a una les butlletes perquè no volia confiar el futur del nostre poble a l'empresa que havia de validar-ne els resultats. Adduïa que no podíem cedir la nostra sobirania a un ens de dubtosa ètica, que tenia al seu historial la fabricació de maquinària que atemptava contra la humanitat.

Alguns veïns especulaven sobre els motius de la fòbia de l'alcalde envers les màquines. Uns deien que era per un antic trauma de joventut; altres deien que era un visionari. Aquells aparells no li agradaven, però sí semblaven meravellar-li les videocàmeres que ens vigilaven. Ai las! Si no fos per elles ja no tindríem aquells horripilants llums de neó a l'Arc de Berà. Però fos com fos, aquí ens tenen, altre cop, comptant aquestes relíquies de paperetes escrites amb unes coses també antiquíssimes com són els partits. Una raresa en extinció. A molts pobles no n'hi ha. Diuen que els partits parteixen, que divideixen. Al nostre entorn, les decisions que afecten el bé comú són preses per tots. Però el nostre alcalde diu que la gent vota segons el que marquen els algoritmes i que si ho confiem tot

als algorismes, ho podem perdre tot. No sé si ningú l'entén completament, però ell confia a guanyar les eleccions i, per enèsima vegada, pot ser a punt de ser proclamat novament Alcalde. Jo en tinc els meus dubtes. Potser els llums horrorosos a l'Arc de Berà li passaran factura. Ell els defensa, diu que són per senyalitzar l'arc; que els vehicles corren massa i els que alcen el vol per la via s'hi poden estavellar. Li van explicar que els sistemes de seguretat de les naus detecten els obstacles de l'itinerari i que era molt improbable que ningú s'hi hagués d'accidentar. Ens les vam tenir i li va tocar el rebre al Roc de Sant Gaietà. Allà sí que no s'hi podia moure ni una pedra. L'alcalde apel·lava al rigor històric. «Però quin rigor?» es preguntaven els oponents. Va ser demolidor quan van treure unes antiquíssimes imatges de l'època analògica, on un famós literat amb gorra de mariner, anomenat Carlos Barral, deia que el Roc era un «pastiche». Poc preveien que avui seria com una mena de santuari, un relicari...

Fa estona que rumio com podríem fer caure els llums de neó de l'Arc de Berà. Hi estic obsessionada; ho reconec. Se m'estan atansant dos guàrdies. Cada cop tinc més clar que ens rastregen els pensaments; és un secret que els governants i els centres de control mai reconeixeran públicament, però en tenim moltes evidències. M'he posat a pensar en altres coses: la darrera posta de sol a la platja de la Palliseta, el cant dels ocells a la Pedrera hologràfica de l'Elies... He avortat el pensament d'anar a la plaça dels Pins a visitar els meus amics d'institut i planificar una acció per despenjar aquells maleïts llums de neó; tinc por de perdre més punts del meu còmput social. M'ha costat molt recuperar la puntuació per accedir a l'abonament de l'ingrés vital. Si m'ajunto amb antisistemes tornaré a perdre crèdit i podria passar a ser una marginada social. Així que m'he concentrat en el recompte de paperetes, tot evitant de pensar en res més. Els guàrdies semblava que s'allunyaven, però s'han quedat clavats, fitant la pila que despunta. N'hi ha una que acumula més del triple de vots que la resta. Potser més i tot. Són els vots en blanc.

Blanc es quedarà l'Alcalde veient els resultats. La seva ha tornat a ser la força més votada, però aviat serà *vox populi* que la majoria ha votat en blanc. Podrà seguir governant, però amb menys legitimitat, i serà complicat argumentar davant del Govern central la idoneïtat de preservar la democràcia en lloc d'adoptar els sistemes vigents a la majoria d'indrets. Aquests prescindeixen de representants populars i es basen en consultes i marcadors algorítmics digitals. Un sistema perfeccionat que també podria tenir els dies comptats. M'arriben senyals telepàtiques, de poblacions properes als pols, que alerten de canvis magnètics. Unes petites variacions que han provocat una apagada: ni electre, ni hologrames, ni algorismes... El món tecnològic on vivim podria tenir data de caducitat. També els llums de neó de l'Arc de Berà.

La visita

Amb la vista fixa en el seu telèfon mòbil, Xavier va obrir la porta del seu pis i, un cop dins, va llençar la motxilla despreocupadament al terra del rebedor. «Total, no la tornaré a obrir fins demà, quan torni a l'institut», va pensar. Un cop a la sala, la seva jaqueta va anar a parar a algun punt situat entre el televisor i la taula petita, mentre ell queia pesadament sobre el sofà.

Durant les dues hores següents, el seu polze dret va lliscar incansablement per les novetats penjades al *Instafrau*, va canviar entre diversos vídeos al *TincTOC* i, finalment, va posar unes quantes emoticones de burla a l'última entrada del grup de missatgeria instantània de la seva classe de quart d'ESO. Es tractava d'un *sticker* del professor de Visual i Plàstica, a partir d'una foto que li havia fet, d'amagatotis, un company a la classe d'avui. A la imatge en qüestió es veia un home d'esquenes ajupint-se (probablement per recollir algun estri del terra) i deixant al descobert, per sobre dels seus pantalons mal ajustats, l'inici d'aquella part del cos on l'esquena perd el seu nom.

Aquest era, per al Xavier, el millor moment del dia: sense adults que li diguessin què fer ni li possessin horaris per a tot. Fins que els pares arribessin, a l'hora de sopar, era l'amo del lloc i es podia dedicar en cos i ànima a tot allò que realment valia la pena. «Potser ara pillaré el *TIFA 2025* a la consola i donaré una pallissa als *pringats* de classe», va pensar amb un somriure als llavis.

Sentint grunyits provinents de la seva panxa i sense deixar de mirar la pantalla del mòbil, va anar cap a la cuina i va obrir un paquet de galetes de xocolata. De cop i volta, va sentir darrere seu un soroll que no va saber identificar, com un fort brunzit de fons. Sorprès, es va girar i va veure... Què era el que veia? La seva ment intentava, sense èxit, interpretar l'escena davant dels seus ulls: tot el que treia en clar és que a la paret del sofà, entre la foto de família i el ficus de la cantonada, es podia observar una mena d'oval de llum que resplendia i vibrava alhora. Al seu centre, una profusió de colors iridescents semblava ballar al ritme del monòton brunzit. Mentre, bocabadat, el Xavier deixava caure les galetes que tenia a les mans, al centre de l'oval es començava a distingir una figura aparentment humana, cada cop més nítida i propera. Tan sobtadament com havia aparegut, l'oval va desaparèixer sense deixar rastre a la paret. Com si res no hagués passat. Res, tret de l'estrany individu de peu davant seu, mirant-lo amb expressió al·lucinada.

El silenci, trencat únicament per alguna notificació al telèfon del Xavier (aquella nit era la gran final de *La Isla de las Perversiones* i el grup de *WhatsNyapp* de la seva classe treia fum amb apostes i prediccions al respecte), regnava a la sala, fins que l'home va emetre un xiscle esfereïdor i es va abraonar sobre el Xavier, sacsejant-lo fortament per les espatlles.

- HA FUNCIONAAAAAT! ETS TUUUUU! Millor dit, SÓC JOOOOO! HA FUNCIONAAAAAT! - cridava amb eufòria l'home mentre continuava reorganitzant els òrgans interns d'un atònit Xavier amb les seves sotragades.

- D'això... I tu qui ets? - va aconseguir articular el Xavier, entre sacsejada i sacsejada – I de què em coneixes?

- Sóc en Xavier Fernández – va respondre el desconegut.

- Hala! Et dius igual que jo? - va preguntar el noi – Mateix nom i cognom?

- No em dic igual que tu – va aclarir l'home, sense deixar de mirar-lo fixament – Sóc tu!

Davant aquesta revelació, Xavier va quedar paralitzat, obrint i tancant la boca (de la qual començava a penjar un prim fil de saliva) sense emetre cap so, com un peix fora de l'aigua.

- P... Pe... Però què dius, paio? - va preguntar finalment el noi, mentre una part del seu cervell sentia com continuaven arribant les notificacions al seu mòbil.

Xavier va dedicar una llarga mirada a l'estrany plantat a la seva sala: es tractava d'un home de mitjana edat, amb cabells llargs i desordenats, a mig encanudir. Els seus ulls marrons semblaven brillar d'intensitat mentre l'escrutaven. La seva barba, descuidada i grisa, li arribava a la meitat del pit. La seva indumentària havia vist millors temps i el seu estil era rudimentari i atemporal, gairebé com si se l'hagués fet ell mateix amb materials reciclats i criteris netament pràctics. Malgrat el seu

aspecte excèntric, el noi va haver d'admetre que sí que hi observava més d'una semblança. Com si es tractés d'una versió feréstega i desgastada de sí mateix. El desconegut va sospirar profundament i es va dirigir al Xavier:

- Escolta'm amb molta atenció, noi: obrir el portal per venir-te a veure al 2025 ha consumit gairebé totes les reserves d'energia de l'accelerador de partícules casolà que hem pogut construir, allà d'on vinc jo – va dir ràpidament l'home - O, millor dit, de quan vinc jo. Concretament, del 2060! Així que escolta bé el que t'he de dir, que s'acaba el temps!

- Això que expliques és molt fort, *bro*! - va respondre el noi, amb els ulls com plats – O sigui, que tu ets jo, però del futur, i jo sóc tu, i m'has vingut a veure al present, vull dir, al passat, i....

- Aquesta pantalla ja l'hem passat! - va interrompre l'home, impacient – Ja t'he dit que sóc el teu jo del futur i vinc per advertir-te, per intentar evitar la catàstrofe que ha de venir i que ens afectarà a tots! Així que escolta atentament, que ens quedem sense temps! La qüestió és que...

- *Uala!* És flipant, això! - no es va poder aguantar el Xavier – Representa que s'acabat el món? Per això vas vestit com un personatge de *Matrix*? I com són els mòbils? Ja deu anar pel 8G o el 9G, no? Ja es connecten al cos humà? Ostres, i la tele deu ser ja tota en realitat virtual, no? I...

- PROU! - va cridar el Xavier del futur, perdent la poca paciència que li quedava – Escoltant-te, gairebé em sap greu que no ens hàgim extingit del tot! En el moment que s'acabi l'energia de l'accelerador, em desmaterialitzaré i tornaré al 2060 sense haver-te pogut advertir dels errors que no has de cometre i així poder evitar el desastre global! Tots els anys de recerca i treball hauran estat en va i el que quedi de la humanitat quedarà condemnada a tornar a l'edat de pedra, així que tanca la boca i.... M'estàs escoltant? QUÈ HI FAS, AL MÒBIL?

Mentre l'home intentava fer copsar al Xavier la gravetat de la situació, va veure amb incredulitat com aquest llegia una notificació del seu telèfon amb un somriure absent i teclejava quelcom. Va aconseguir llegir, a la pantalla del dispositiu, una cosa així com «Segur que aquesta nit, al programa final, s'acaben enrotllant l'Iker i la Jenny! 20 pavos a que és així, *hermano!*». A punt de perdre els estreps, el viatger en el temps va agafar tot l'aire que va poder i va començar a parlar atropelladament:

- POSA'M ATENCIÓ, INSENSAT! El temps s'acaba i hem d'evitar l'apocalipsi! Escolta bé: un d'aquests dies, cometràs un greu error que causarà una reacció en cadena que, en resum, acabarà amb un col·lapse climàtic i l'extinció del 90% de la biodiversitat del planeta, humans inclosos. Sembla una bogeria, però anys d'investigació comproven que aquesta acció fatídica la vas fer tu, involuntàriament, durant aquesta mateixa setmana. Concretament, el que has d'evitar fer és....

En aquell precís moment, tot i els esforços titànics del jove Xavier per posar-hi atenció, el mòbil va vibrar a la seva mà i no va poder evitar mirar la pantalla: «Ja estem tots connectats al *TIFA 25!* On ets, *bro*?». Ràpidament, va aixecar la mirada per tornar a atendre el que li deia l'home, només per veure com aquest desapareixia davant dels seus ulls, mentre cridava horroritzat: «S'acabat l'energia! Em desmaterialitzo! Xavier! Sobre tot, no has de.....» Les últimes paraules van ser inaudibles, apagades pel bronzit del portal, el qual després d'un parell de segons va desaparèixer del tot, deixant la sala sumida en el silenci.

Xavier va quedar esmaperdut, mirant fixament l'espai buit on fins fa no res el seu jo del futur havia intentat comunicar-li una qüestió importantíssima. Què era el que havia d'evitar fer, per tal de no carregar-se el futur? S'havia de preocupar al respecte? Havia de sentir-se culpable? Ja gairebé no recordava com es feia, això... L'enèsima notificació del seu telèfon el va treure de les seves elucubracions: la partida al *TIFA* havia començat ja, sense ell. «Merda!», va cridar el noi, engegant immediatament la consola i el televisor.

A la mitja hora de joc, els estranys esdeveniments de feia una estona li van semblar llunyans, gairebé irreal. «De debò ha passat tot allò? O és una anada d'olla meva?», va pensar, mentre marcava el seu segon gol de la tarda.

Ballar la imaginació

Una de les coses que més recordava de quan era petita i començava la temporada d'estiu, eren els viatges de cap de setmana amb el cotxe, fins a la Costa Brava, on els seus pares tenien una caravana en un càmping on havien estiuejat des que l'Ariadna tenia tres anys. Els paisatges de pins alts i els boscos frondosos que podia observar per la finestra del cotxe, la feien imaginar, de sobte, dins la jungla, coneixent éssers mitològics que la guiaven a viure aventures apassionants i que corroboraven l'existència d'un món màgic en el qual ella sempre havia cregut.

Li encantava deixar anar volant la imaginació.

Devia tenir uns set anys quan va trobar un walkman de son pare per casa i, tanmateix, dues cintes de color blau on hi havia registrats clàssics com "Don't worry, be happy" de Bobby McFerrin o "Yesterday" dels Beatles. Aquelles cintes no només van significar per ella un descobriment musical de diversos artistes sinó que també va significar, la llibertat d'escollir què volia escoltar. Fins aleshores havia estat condicionada a la música que escoltaven els seus pares amb el magnetòfon i més endavant amb la minicadena.

Amb el walkman, les aventures per la jungla es van canviar per coreografies elaborades que duraven tot el viatge fins a la Costa Brava des de Barcelona.

Aquells viatges significaven per ella, llibertat. Llibertat de moviment encara que no es moguéss del seient de la part de darrere del 4 x 4 de son pare que sempre estava impol·lut i feia olor de net. <<En un món futur seré valenta per ballar el que imagino>>. Pensava.

Una tarda d'estiu, quan el curs estava a punt d'acabar, la seva veïna, la Glenda, va picar al timbre i li va demanar de poder gravar-se alguna cinta amb la minicadena dels seus pares. Havia estat sonant a casa seva el hit "I will always love you" de la Whitney Houston que havien comprat en format cd a la tenda de moda, el FNAC de l'illa Diagonal. . A partir d'aquell dia l'Ariadna va saber com gravar cintes i en tenia una bona col·lecció, la veritat.

Cada cop, imaginava coreografies més elaborades i més complexes, però només estaven al seu cap. No les compartia amb ningú ni tampoc les ensenyava ni les posava en pràctica. De fet, en aquell moment, no sabia encara, que, amb el temps descobriria que una de les seves passions era el ball.

Moltes vegades ha pensat, el perquè mai els hi va dir als seus pares el que imaginava en els viatges en cotxe. També s'ha preguntat moltes vegades si és que ells no podien copsar l'absorta que ella es quedava mirant per la finestra i si alguna vegada es devien preguntar què coi estava pensant. En cas de ser així, potser ara seria una ballarina professional i es guanyaria la vida d'això.

No va ser fins que la van sentir cantar per Whitney Houston que es van adonar del seu talent per la música. Tampoc ella ho sabia, intentava imitar les melodies i les entonacions perquè la lletra en anglès li semblava desconeguda.

Aleshores no hi havia internet ni mòbils i lo únic que podia fer era repetir i repetir la cançó fins a intentar reconstruir el que deia la cançó. Això fins que va descobrir que alguns CD portaven un llibret amb la lletra de les cançons.

No va ser fins a l'institut quan una companya li va recomanar apuntar-se a la coral quan la va sentir cantar. A l'Ariadna li feia vergonya perquè sempre s'havia criat en un ambient en el qual li havien dit que destacar no era massa bo i tampoc l'havien encoratjat a lluitar per la seva vocació. Ella no havia somiat alt de veritat, només en els seus viatges imaginaris en el cotxe, però quan va entrar a la sala de l'institut on es feia coral i va veure allà el mestre Pep, allà va entendre que era una privilegiada. En Pep li va anar fent que repetís amb el piano cada cop més alt....."Na, na, na, na, na, na, na, na, na, na....". Tota la sala de la coral estava plena de bat a bat i tothom es mirava l'Ariadna amb curiositat. De nou, més alt :” Na, na, na, na, na, na, na, na, na, na”.... “Na, na, na, na,na”... El professor va posar cara de gratament sorprès.

- “Uhh, una soprano amb veu privilegiada” – va dir.

El temps va anar passant i l'Ariadna es va anar fent gran. Un dia quan estudiava ciències socials a la Universitat Autònoma de Barcelona, va portar un djembé i va començar a cantar envoltada d'amigues i amics. Una amiga seva li va proposar que anés a provar cantar amb uns amics seus que tenien un sound System i així ho va fer. L'Ariadna, que aleshores tenia vint-i-un anys, va cantar una nit de divendres al bar de moda de la ciutat de Lleida, el Makoki. Es va sentir molt còmode i acollida, molta gent la va felicitar i li va dir que talentosa que era. A partir d'aleshores va començar la seva carrera com a cantant, cantant en festes underground i compartint cartell amb cantants importants.

Estava molt contenta de poder cantar i cantant li va anar bé, però sempre sentia que li faltava alguna cosa.

Un dia que caminava per la Rambla de Barcelona, va veure un grup de gent i s'hi va apropar. Hi havia una colla de nois ballant break i la gent estava molt animada. L'Ariadna cada cop entrava més en aquella música que li ressonava per totes les cèl·lules del seu cos, el cos li cridava al moviment. En un moment es va intentar reprimir pensant en què feia, si ella no havia ballat mai, però una energia que no sabia que tenia la va empènyer a començar a ballar. De sobte, es va fer una rotllana al voltant seu i la gent l'aplaudia i gaudia del seu ball. Els nois la van convidar a ballar amb ells i va estar una estona movent-se lliurement, amb agilitat i ritme com si allò ho hagués fet tota la vida. De sobte, quan es va acabar la música i la gent va marxar. Ella es va acomiadar dels nois, agraïda, i tot caminant cap a casa amb la música sonant dins el seu cap, va recordar aquells viatges en cotxe... i es va dir a si mateixa que a partir d'aquell dia, no deixaria ni un dia de ballar.

Edat: 43 anys - Títol: **Arrels**

Recordo la meva adolescència. I amb ella, totes aquelles frases universals que la mare repetia. Quan havia de sortir a correueta cap a l'institut i no trobava el llibre de ciències naturals. "A què vaig jo i el trobo?". Servia per a qualsevol objecte entaforat als amagatalls secrets de la meva caòtica habitació. Quan el suc de taronja m'havia de durar menys d'un minut, la seva afirmació científica anava a missa. "Beu-te'l ràpid, que se'n van les vitamines". O si alguna cosa no li semblava bé i el meu argument de defensa es basava en el fet que les meves amigues també ho feien. "I si els teus amics es tiren per un pont, tu també?".

En aquella transició cap a l'adulthood començava a imaginar el meu futur. Una incògnita que despertava les ganes de fer-se gran. I quan ja vaig ser adulta, tots els tòpics socials que persegueixen a qualsevol van començar a arribar a les meves orelles. Una bona feina, casar-se, tenir fills. Expectatives per una vida plena i exitosa. Un futur establert de manera tradicional per la nostra existència. Però en tot el meu procés de canvis i creixement, en aquesta imaginació dels temps esdevenidors, no vaig aturar-me per preveure que amb el futur hauria de viure els comiats més dolorosos. Mai vaig parar a pensar com seria dir-li adeu a la mare, perquè al conte de la meva vida n'era un personatge infinit.

Avui fa deu anys. Hores de silenci, envoltades en unes parets llises de color beix i una petita finestra amb un decorat de tardor, on les fulles dansaven juntes amb la melodia del vent. Aquell instant em va atropellar. Perquè sí, n'era conscient que la mare no viuria eternament, però no podia imaginar el meu món futur privat de la seva presència. Sense adonar-me'n, havia estat jo la que l'ajudava i la feia aprendre. Primer amb el caixer per retirar diners, després amb un tutorial del comandament a distància i per últim, amb la modernitat d'enviar missatges de bon dia amb vídeos motivadors. Primer amb les sabates, posteriorment pentinant-li els cabells, més tard donant-li els àpats.

Ha passat una dècada d'aquella tarda on ja era fosc a tres quarts de sis. Tenia carregada l'esquena i els turmells inflats, però no volia moure'm d'aquella cadira incòmoda i plastificada. Perquè al llit de davant, aquells llençols abraçaven els ossos i la pell de la meva mare. El seu cor encara batejava, mentre jo sentia una contracció d'entrenament que m'enduria el ventre. La vida.

La seva mà dormia damunt la meva. El meu cap donava voltes. Com vivíem la mort en aquesta societat? Per què a altres cultures se celebrava i jo només podia sentir com el meu cor s'estava trencant en milers de trossets amb la incertesa de si els trobaria tots de nou per poder col·locar-los al seu lloc? Què li escriurien a la mare al llibre de condol? Trobaria amor suficient que justificués tot el que havia fet per la resta? Amb quina roba la vestiria per emprendre un viatge cap a un destí desconegut? Tant de bo aquell vestit que duia a la meva graduació. El seu somriure i orgull combinaven amb les floretes vermelles d'aquella tela sedosa, de preciosa caiguda fins a l'inici dels seus elegants talons de pell. Potser la faldilla de l'últim Nadal, on vam paladejar la seva inconfusible escudella i carn d'olla.

La mare va marxar i vaig tenir més dubtes que quan vaig ser aquella adolescent que just descobria el seu món. Perquè no coneixia aquell dol i el seu buit era d'un pes que enfonsava. Vaig trobar a faltar les pessigolles abans de dormir, que m'estirés els cabells en fer-me una cua, que em regalimés per la barbeta el gelat de cucurutxo que em comprava al Passeig Marítim, que m'escridassés per tenir el meu dormitori totalment desendreçat, trobar-la desperta quan tornava de la discoteca, beure'm aquell suc a contrarellotge, que fos una aixafaguitarres quan no volia marxar les nits de festa Major, enraonar dels meus primers amors, el caliu de les seves abraçades que eren refugi de totes les meves pors.

El timbre de la porta interromp els meus pensaments. Desfilen en rialles la Martina i el seu pare. Ella és com una onada. Una envestida d'energia, fresca i natural, capaç de dur a la sorra tots els trossets del meu cor que dormien en la immensitat de la mar. Porta una paperina de castanyes, com li agradaven a l'àvia. Fa una ganyota arronsant el nas, quan olora el xup-xup que esdevé de la cuina i de les receptes de la meva mare. Té les seves pigues, el nas de botó, els mateixos rínxols, fermes i esbojarrats. És el futur tenyit del meu passat. No puc pas entendre l'un sense l'altre.

El món del futur

Com podria el món del futur descriure...?

Oh, si, a la fi, triomfés l'harmonia!

-Que les guerres ja no fossin la via
més fàcil, que tothom pogués conviure-.

Que cap persona hagi mai de malviure

i expulsi l'abissal melancolia;

que ens embolcalli una forta utopia...,

que voli, per sempre, l'ànima lliure!

Malgrat tot, és un complex exercici

travessar els fermes murs de l'inabastable;

-però, l'esperança, al cor no decau-.

L'eternitat dictarà el seu judici;

que sigui per la humanitat afable

i així els pobles es mantinguin en pau!

